

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Κυριακή 6 Απριλίου 2008 (Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ) (Μάρκ. 9, 17 - 31)
«Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱὸν μου πρὸς Σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον»

Ἡ δραματική κατάσταση παιδιοῦ καὶ γονέα πού παρουσιάζεται στὴν σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ἀδελφοί μου, ὀδηγεῖ τὴν σκέψη μας στὸ παράλληλο σύγχρονο δράμα πολλῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν καὶ δύστυχων γονέων, τῆς τραγικῆς στ' ἀλήθεια ἐποχῆς μας. Πιάνεται ἡ ἀνάσα μας μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ δράμα καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο γιὰ τοὺς ἀξιολύπητους γονεῖς καὶ τὰ δυστυχισμένα παιδιά, μένουμε ἀμήχανοι – ἄφωνοι καὶ ἕνα «γιατὶ» ἀναπηδάει μέσα μας, ἀξιῶνοντας μιὰν ἀπάντηση καὶ μιὰ σωστή λύση στὸ δράμα πού δημιουργεῖ τόσο σπαραγμὸ καὶ κλάμα.

Εἶχε «πνεῦμα ἄλαλον» ὁ νέος τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καὶ τάσεις αὐτοκαταστροφῆς ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος. Εὐτύχησε ὅμως νὰ ὀδηγηθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του στὸ Χριστὸ καὶ θεραπεύτηκε. Τοῦτο τὸ θαῦμα, τῆς θεραπείας τοῦ «ἄλαλου καὶ κωφοῦ» νέου, τὸ πραγματοποιίησε ὁ Κύριος ἀμέσως μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς θείας Μεταμορφώσεώς Του, ὅταν ἐμπρὸς στοὺς τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν Του καὶ ἐν μέσῳ τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἡλίου ἔδειξε τὸ μέρος τῆς θεϊκῆς Του δόξας πού κρυβόταν στὴν ἀνθρώπινη φύση Του καὶ ὅταν μαρτυρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα ὡς «Υἱὸς Ἀγαπητός». Τότε πού κατῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Θεοφανείας στὴν πεδιάδα ὅπου κατοικοῦσε «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη», τότε τὸ «πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν» συνετρίβη καὶ μὲ τὴν θεϊκὴ ἐντολή καὶ παρέμβαση ἀπαλλάχτηκε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν δοκιμασία του.

Ὁ διάβολος, ἀγαπητοί, εἶναι ὄντοτης, πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο του εἶναι καταστρεπτικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν δημιουργία, τὴν φύση. Κάποιοι σήμερα ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ διάβολος εἶναι ἀπλή προσωποποίηση τοῦ κακοῦ, ψευδαίσθηση τῶν χριστιανῶν, πού ἐπιμένουν νὰ βλέπουν παντοῦ δαιμόνια. Ἡ Ἁγία Γραφή ὅμως διδάσκει ὅτι «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰωάν. 3-8) καὶ ἀκόμα πὼς σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε καὶ πέθανε καὶ ἀναστήθηκε «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν διαβόλον» (Εβραίους 2-14). Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἡ παιδεία μας καὶ ὅλος ὁ «πολιτισμὸς μας» ἀγνοεῖ τὴν περι δαιμόνων καὶ διαβόλου πραγματικότητα καὶ ὄχι μόνο δὲν τὴν ἀντιμετωπίζει, ἀλλὰ διστάζει νὰ τὴν ψηλαφίση καὶ νὰ προβληματισθῆ, νὰ μιλήσῃ γιὰ διάβολο καὶ ἁμαρτία. Ἔτσι λοιπὸν μεγιστοποιεῖται ὁ κίνδυνος νὰ μείνῃ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, ἀλύτρωτος.

Σήμερα ἡ δαιμονικὴ ἐπήρεια ἐκφράζεται στὸν ἄνθρωπο μὲ ποικίλους τρόπους. Ἡ πλέον συνήθης τῆς ἐκδήλωση εἶναι ἡ ἔλλειψη κάθε ἐνδιαφέροντος γιὰ τὶς καθημερινὲς δραστηριότητες τῆς ζωῆς, τὸ αἶσθημα ἀνικανότητας, ἡ ἔμμονη ἰδέα πὼς «δὲν ἀξίζει κανεὶς νὰ ζῆ». Ἀθυμία καὶ πλήρης ἀδιαφορία γιὰ ὅλα. Καὶ ἔτσι μὲ πεσμένο ἠθικό, χωρὶς κανένα κέφι, μὲ πλήρη διαταραχὴ τοῦ ψυχικοῦ συστήματος καὶ ἐγκατάλειψη κάθε πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ μέσου ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Θεό, ἐπέρχεται καὶ κατάρρευση τοῦ νευρικοῦ συστήματος, πού ὀδηγεῖ σὲ πλήρη ἀπογοήτευση,

μοναξιά και συχνά απόγνωση.

Ο άγιος Νεΐλος τονίζει πώς ή δαιμονική αυτή επήρεια είναι «σκώληξ καρδιάς» που θίγει καιρία την ψυχή και σαν άλλο σκουλήκι κατατρώγει στη συνέχεια και διαλύει ολόκληρη την ανθρώπινη ύπαρξη. Και ο άγιος Ιωάννης, ο συγγραφέας της κλίμακας των αρετών, που σήμερα γιορτάζεται από την Έκκλησία μας, αυτή την δαιμονική επήρεια την αποκαλεί ακηδία. Λέγει λοιπόν ο όσιος: «Ακηδία είναι παράλυσις της ψυχής, χαλάρωσις νου, όκηνηρία, άδιαφορία, προς πάντα αγώνα, μίσος κατά του επαγγέλματος» που όλα αυτά άπεργάζονται συστηματικά τον θάνατο, όπως χαρακτηριστικά τονίζει ο απόστολος Παύλος: «ή δέ του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται» (Β' Κορινθ. 7-10). Ο ιερός Χρυσόστομος σημειώνει ή πλέον βλαβερή άπ' όλες τις δαιμονικές ενέργειες είναι ή ύπερβολή της άθυμίας, δηλ. της κατάθλιψης και της άπελπισίας.

Ποιά όμως είναι ή βασικότερη αίτια όλης αυτής της δραματικής καταστάσεως; Χωρίς άμφιβολία ή ψυχική έρημιά άπ' τη χάρι του Θεού. Ο συγκλονισμός άπ' την άπιστία και την άθεϊα που προκαλεί φοβερό κενό στον ψυχικό κόσμο του ανθρώπου. Η άτομικιστική, έγωιστική, άνετη ζωή. Ο κορεσμός, ή άπληστία, ή τεμπελιά και φυσικά τα ναρκωτικά.

Άπ' όπου διώχεται ο Θεός, τó δίχως άλλο, θέτει πόδι την ίδια κιόλας στιγμή ο σατανάς, που έξωθει τα πράγματα προς την απόγνωση, την ακηδία, την άθυμία, την κατάθλιψη. Είναι όμως καιρός να καταλάβουμε πώς μόνον ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, μπορεί να βοηθήσει θετικά και άποτελεσματικά. Τα φάρμακα που προσφέρει είναι «ή αναθέρμανση της πίστεως και της αγάπης προς τον Θεόν». Η προσευχή. Η μυστηριακή ζωή. Η έξομολόγηση για ψυχική ειρήνευση: «ειρήνη αφήμι υμίν. Ειρήνη την έμην δίδωμι υμίν ου καθώς ο κόσμος δίδωσι, δίδωμι υμίν» (Ιωάν. 14-27). Προσφέρει τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος και μάλιστα της θεϊκής αγάπης, ή όποια «έξω βάλλει τον φόβον» (Α' Ιωάν. 4-18).

Η άγωγή των παιδιών μας είναι, καθως διαπιστώνεται καθημερινά, άπ' τους γονείς πρώτα και ύστερα άπ' όλη την δομή της σύγχρονης κοινωνίας και παιδείας, άντιπαιδαγωγική, άφύσικη, αντίθετη, άντιχριστιανική.

Δημιουργούν οί πιό πολλοί γονείς ένα ή δυό παιδιά και αυτά τύπους καλομαθημένους, έγωιστές, στείρους από συναισθήματα και ιδανικά, μαλθακούς, με άδεια ψυχή από Θεό και από ζωή άνώτερη, θρησκευτική. Και άφου μετά, στα σχολεία, γίνεται πλήρης άποπροσανατολισμός, πάλι χωρίς Θεό και ιδανικά, είναι δυνατόν να μη βρεθούν τα παιδιά στο κενό, να μην έκδηλώνονται σαν «άλαλα και κωφά»;

Προσοχή και έγρήγορη λοιπόν. Και άναθεώρηση τακτικής. Απόφαση σταθερή χρειάζεται για καταφυγή στον άληθινό Σωτήρα, τον Θεό της σωτηρίας, τον θεάνθρωπο Κύριο, που έξακολουθητικά μās λέει: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη, έως πότε άνέξομαι ήμών»;». Και παροτρύνει στοργικά όλους μας και τον κάθε νέο «Φέρετε αυτόν προς με».